

Futbol Dünyasında “duyarlı düzensiz insani davranışlar”

Duyarlı Düzensiz İnsani Davranışlar Dinamikleri (DDİDD) ile simbiyotik olarak beslenen karmaşık yapılardan biri de futbol dünyasıdır. Futbol takımları, fan kulüpleri, holigan çeteleri, futbol yorumcuları (pregoklar) gibi sayısız biçimde insani örgütlenmelerin yanında bunların yakın ilişkide bulunduğu ulusal, sınıfsal, kültürel, politik, etnik ve daha küçük toplumsal kimlikli gruplar bir saç örgüsü şeklinde bu karmaşık futbol dünyasının elemanlarıdır. Bir maç sonucunu tahmin edebilirsiniz veya maç sonucunu önceden ihtimaller hesabına ve istatistiksel hesaplara vurabilirsiniz ama bu maçın karmaşık dinamikleri ile bütünleştiği sosyal alanlarda neden olabileceği değişimleri ve dönüşümleri öngöremezsiniz. Hatta bu oluşumların futboldan ortaya çıktıklarının farkında bile olamazsınız. Bir maç sonucu sürpriz de olabilir, ancak iletişim olanakları ile çok geniş alanı kapsayan bu dinamiklerle maçın sonrası artık karmaşıklığın kendisidir. Ve her karmaşık sistemde olduğu gibi futbol da ilişkili olduğu insani sistemlerde kaos yaşatır.

Futbol dünyası ilişkili olduğu DDİDD ile çevresindeki kaos yaşatan karmaşık bir sistemdir. Bir ucu sahadaki sonuçla kapalı iken diğer ucu saha dışındaki kaos sırtına açıktır. Oyunu sosyal alanla olan düzensiz bütünleşmesinden ayıramazsınız. Oyun alanı ile onu saran sosyal alan dinamikleri bir birini ile toplanabilme özelliği göstermez. Toplanabilse bile bütün için bu toplamın anlamı yoktur. Bu zaman için de geçerlidir, maçın süresi sonludur ama maç sonrası zamanı oyun zamanından koparamazsınız. Zaman artık her yönde ilerler.

İstanbul’u İstanbul yapmış ve bugünlere kadar yaşatmış olan İstanbul surları içindeki kendiliğinden bir birinin içine geçmiş olan kenar mahalle dinamikleridir. Fraktal boyuta sahip, yani içinde kaos yaşatan bu mahalleler İstanbul’un yapı bozum dünyasını nedenidir, yani İstanbul’un ötekisini de besler. İstanbul futbol dünyasının da bu mahalleler ile simbiyotik bir ilişkisi vardır. Örneğin bu mahallelerin ortak kullandıkları çukurlu-tepelikli boş arsalarında, tozlu-taşlı dar alanlarında, cadde ve sokaklarında bir topun etrafında duyarlı düzensiz bir araya gelişler (simülasyonlar) post-yapısal futbolun gelecekteki hiper-gerçek oyuncularını, yorumcularını ve teknik adamlarını üretir. Bu hiper-gerçek ortaya çıkışların futbol dünyası dışındaki kendiliğinden davranışların da bile bir top etrafında duyarlı düzensiz bulaşma dinamiğinin gerçeği vardır. Öyle ki bu gerçek onlardaki zamanın yönünü dağılımını ve zaman dilimleri genişlemesini veya daralmasını da tayin eder. Yani topun etrafında oluşan DDİDD futbol dünyası hiper-gerçeklerinin modernite söylemleri dışında kalan yapısal olmayan gerçeğidir. Yani DDİDD gerçeğini ne bir doğa yasası, ne bir ahlak kuralı, ne bir gelenek, ne de bir dini görüş tayin etmiştir. O yapının kendi ürünüdür. Futbol dünyasının hiper gerçeklerinde zaman birimi maçın süresidir. Bir yerden bir yere gitme zamanını maç süresi ile ölçerler. Örneğin 3 saatlik yol onlar için 2 maç süresidir. Ve gerçeklik süreden daha uzundur. Güzel bir olayda zamanı yavaşlatmak istiyorlarsa, o olayı bir futbol maçıymış gibi kurgularlar.

Futbol yorumcuları da bu tip oluşumun hiper gerçek ürünleridir. Bunlar malulen emekli olmuş “pregoklar” gibi ancak maçtaki geçmişin kehanetlerinde bulunurlar. Böhürlenerek, göbeklerini daha da öne çıkartarak, düşünüyormuş gibi sakallarını kaşıyarak simülasyona açık maçı tamamlanmış olan skoru üzerine efendilerini mutlu edebilecek her biri farklı senaryolar yazarlar.

Futbolu içinde kaos barındıran karmaşık bir sistem olarak görememek ona yapılabilecek en büyük aşığılamadır. Hele bunu “futboldan anlarım ben” diyenler yapıyorlarsa, hele bunu futbolun yorumcusu adına yapıyorlarsa bu futbol dünyasına yapılmış olan en büyük nankörlüktür. Bu özelliğı sahip olan futbol bunu affetmez bir gün ayaklarına dolanır.

BAUDRİLLARD’IN SİMÜLASYON KURAMINININ DDİDD KRİTİĞİ

Baudrillard’ın simülasyon kuramı için illaki Futbol dünyasında Batılılara ait modern düşünce ile tanımlanmış olan bir gerçeklik ilkesi koymak istenirse, “topun kale direkleri arasındaki çizgiyi geçtiğinde “gol” olmuştur ve çok gol atan oyunu kazanır” gerçeklik ilkesi olabilir. Çünkü sahada oynanan oyunun karmaşık bir şekilde ilişkili olduğu her şeyin golün oluşmasında katkısı vardır ama, gol modernitenin tanımlamış bir gerçeklik ilkesi olduğundan stadyuma gelmiş, televizyonun karşısına oturmuş seyirciler için golün ortaya çıkması bir sürpriz değildir, yani goller seyircinin beklediğı düzenli rastlantılardır. Bu neden ile gollerle futbol dünyasında öngörülemez oluşumları engellemek için futbol dünyası iktidarları saha içi ve dışı için mekanizmalar geliştirebilirler ve geliştirmişlerdir de. Örneğın; futbol kuralları, cezalar, puan sistemi, birincinin şampiyon olması, sonuncunun küme düşmesi gibi. İşte bundan sonrasında artık Baudrillard’ın simülasyon kuramı geçersizdir. Sahada atılan gollerin ironik bir şekilde futbol dünyasının ilişkili olduğu sosyal sistemlerde DDİDD gerçeğine dönüşebilme durumu vardır. “Çizgiyi geçen top” futbol dünyası ile ilişkili olan duyarlı elemanların kendi aralarındaki güçlü iletişimlerden orantısız bir şekilde etkilenir ve bu iletişimleri de etkiler. Oyun sonrası bu şekilde oluşan DDİDD kaynağı (gerçeğı) üzerinden simülasyonlar insani sistemlerde ve onların elemanlarında öngörülme yapı bozumlarına neden olur. Öyle ki bu şekilde ortaya çıkacak insan üzerinde veya insani sistem içinde değışimleri ve dönüşümleri önceden öngörebilecek mekanizmalar yoktur. Bunların teşhisi bile olanaksızdır.

Uzun süredir üzerine çalıştığımız Baudrillard’ın simülasyon kuramı sonrası olan DDİDD kuramımızla yeni öngörü yöntemleri geliştirme gibi iddialarımız olmadı, olamazda. Bu kuramla simülasyonla ortaya çıkan ürünleri belirleyebilme ve bu ürünlerin sonrasını anlayabilme arayışındayız. Bu çabalarımız ayrıca bize gerçeklik ilkesi üzerine kurulmuş olan Baudrillard simülasyon kuramı ile bir şekilde gerçeklik ilkesinin ötekisi olan DDİDD gerçeğı üzerinden oluşan simülasyon kuramımızın arasında farklılığı belirleme olanağı da veriyor. Modernist düşünceleri de kendiliğinden kritik etmiş oluyoruz. Yani kritiklerimiz

modernitenin dışındadır. Bu söylemleri de ancak somut sosyal yapılar ve insani sistemler örnekleri ile yapabiliyoruz. İşte bu yola çıkış için faydalandığımız somut örneklerden biri de futbol dünyasının sosyal çevresi ile olan karmaşık ilişkileridir. DDİDD kuramı ayrıca bir maç sonrası futbol dünyasında ortaya çıkışları ve dönüşümleri keşfedebilmemizin önünü açar böylece onların sonralarını üzerine düşünebiliriz. Futbol dünyası için bu konuda daha önce bazı çalışmalarımız oldu, DDİDD kuramının anlaşılabilirliği için bu denemeleri kısaca gözden geçirdikten sonra bu yazımızda Attila İlhan'ın "*Neden `re, re, re`, Neden `ra, ra, ra`?*" başlıklı makalesini bu kuram çerçevesinde kritik edeceğiz.

RİDVAN SEN GÖLÜ SÖYLE

Bir yazımızda (A-Futbol 2006) ülkemizin futbol dünyasının eski ünlü futbolcusu bugün ise ünlü futbol yorumcusu (pregok) olan Rıdvan'ı ele almıştık. İki yıl önce **Rıdvan** yorumculuğu tekrar yarıda bırakıp bir takımın başına geçtiğinde, DDİDD kuramına göre; "Gene yanlış yapıyorsun **Rıdvan!**.." diye kendine seslenmiştik.

Rıdvan'ın "gölü en hızlı okuyana adam" olması futbol dünyasının içinde kaosu yaşatan karmaşık bir dünya olmadığının kanıtı değildir. Ancak **Rıdvan'ın** bir türlü bir takımın başında teknik direktör olarak başarılı olamamasının nedeninin de bu yanıtın içinde olduğunu eklemek durumundayız.

Kurama göre karmaşık bir sistem olan futbol oyunu sırasında oyunla bütünleşebilen beyinlerde kendiliğinden ortaya kurgular düzenli bir rastlantı olan golü öngörebilmenin önünü açabilir. Çünkü bu kurgular futbolun gerçeklik ilkesi olan gol üzerine kurulmuştur. Ancak beyinde oluşan simülasyonlar maçın gidişine karışamaz. Çünkü; maçın gidişi kontrol edilmeye kalkındığında artık simülasyon tamamlanmıştır. Oyundaki karmaşıklık oyunla sınırlı değildir ve kurgu hiç bir zaman gerçek değildir.

Kuramın bu söylemlerine göre, beyinde futbolun gerçeklik ilkesi olan gol üzerinden oluşan simülasyonlar **Rıdvan'a** golü öngördürebilir. Ama bu simülasyonlar gerçek olmadığından **Rıdvan'a** oyunu hep yanlış oynatır.

ANARŞİST FUTBOLCU HAKAN

Diğer bir somut örneğimizde ulusal takımımızın kaptanı **Hakan Şükür** üzerine olmuştu. Şükür İtalya'ya top oynamaya geldiğinde (o yıllarda İtalya'daydım) "eyvah" demiş endişelenmişim. İtalyanlar analitik ağırlıklı futbol oynarlar. Ne de olsa Rönesansın

çocuklarıdır. Düzenli sistemi ve şifreleri severler. Yani oyunları gerçeklik ilkesi üzerine kurulmuştur. **Hakan Şükür** ise duyguları ile oynar. Yani oyunu karmaşıktır, ne yapacağını, nasıl bir davranış içinde olacağını daha önceden öngörmeden topla buluşur. **Hakan Şükür** bu özellikleri ile post-yapısal futbolun bir oyuncusudur. Bu durumda İtalya'da oynadığı günlerde şunlar ortaya çıkabilirdi.. “Ya **Hakan Şükür** İtalyan futbol anlayışını yıkan bir anarşist futbolcu olarak spor tarihine geçecekti, ya da başarısız olup dönecekti.” İkincisi oldu. Daha da kötüsü oldu, **Hakan Şükür** İtalya'dan “düşünerek oynama” hastalığını da kapıp geldi. Öyle ki, Galatasaray'a dönerken kendinden daha az karmaşık futbolcu olan Brezilyalı Ronaldo'nun İnter'den Real Madrid'e giderken söylediği “İspanya'ya futbol oynamak için geldim. İtalya'daki daha çok satranca benziyor.” gibi bir laf bile edemedi.

RIZA BEY

DDİDD kuramı bize “maçın farklı bir skorla sonuçlanması sonunda neler olabilirdi?” sorusunun geçersiz olduğunu söyler. Hele bir de arada cinci hocalar gibi tamamlanan maç için “Allah korusun” deniyorsa! Soru bu kez sonsuz saçma olur. Çünkü 3–4 skoru ile tamamlanan bir maçın 3–4 yerine 4–3 skoruna gidilebilmesine sonsuz çözüm vardır. Bunlardan birini kurgu olarak kabullenseniz bile senaryonun hiper gerçek olması mümkün değildir. Konuşulanların bir post-modern anlamı da yoktur. Ancak konuşulanları fantezi (geyik) olarak değerlendirebiliriz.

Kadıköy'deki bir maç sarasında bir poster açılmış ve posterde “Rıza Efendi” çıkmıştır ortaya. Bu ortaya çıkış futbolun içinde duyarlı düzensiz dinamikler barındırdığının, yani futbolun post-yapısal özelliği olduğunun kanıtıdır. Çünkü “Rıza Efendi” post-yapısal futbolun ürettiği bir simulakrdır. Kadıköy'de 3-4 skoru ile tamamlanan maçın kendiliğinden simülasyonu sonsuz sayıda simulakr üretmiştir. DDİDD kuramın göre yaptığımız bu söylem Baudrillard'ın kuramına göre geçersizdir. Ve bu hiçi bir şeyin üstünü örtmez. Çünkü Rıza Efendi'nin ortaya çıkışı bir gerçeklik ilkesi üzerine kurulmuş bir simülasyonun ürünü değildir. Yani Rıza Bey'in Baudrillard'ın kuramında bir anlamı yoktur.

TÜRKİYE 2008 AVRUPA KUPASINA LİDER GİDER

DDİDD kuramına göre futbolda yapı-bozum maç sırasında değil maç sonrasında ortaya çıkar ve gerçeği ise bu bozulmalardır. Kuram bize ayrıca bu bozulma dinamiklerinin simülasyonları ile ortaya çıkan ürünleri (simülakr) keşfetmede yardımcı olur. Bize öngörülmeven durumlarda ortaya çıkabilecek rastlantıların da sırlarını fısıldayabilir.

Bir yazımızda (*Trend Ege Dergisi*, Nisan-2006 s. 115) Türkiye-İsviçre maçı sonrasında, (Türkiye Ulusal takımının Almanya 2006 dünya kupasına gidemedi sonrasında) incelemiştik. Türkiye-İsviçre maçı sonrası çıkan olaylara futbol dünyamızı uzun zamandır görülmeyen bir zenginlikte bir yapı bozuma uğrattığını örneklerle anlatmıştık. Örneğin, bir taraftan FIFA'nın başına gelebilmek için yaşamını kendini kontrol etmekle geçirmiş olan Mösyö Blatter kendini kaybetmiş, diğer taraftan da Ulusoy tekrar TFF'nin başkanı seçilmişti. Ve ortalığın bu yapı bozumla oluşan simülasyonların öngörülmeleyen simülakrları ile dolu olduğunu söylemiştik.

DDİDD kuramına göre kendiliğinden oluşan böyle bir düzensiz duyarlı yapı (kaotik yapı) öngörülmecekleri doğuracağını sonucuna gelerek Türkiye ulusal takımı maçlarını ister seyircili oynasın ister seyircisiz oynasın, 2008 Avrupa Kupası elemelerindeki sonuç Türkiye için şimdiye kadar olmamış olan olacaktır demiş, *Trend Ege Dergisi'* nin Nisan-2006 sayısındaki yazımızı **“Türkiye 2008 Avrupa futbol kupası finallerine grup lideri olarak gidecektir.”** Cümlesi ile noktalamıştık.

“Türkiye 2008 Avrupa futbol kupası finallerine grup lideri olarak gidecektir” Hiper-gerçeği Baudrillard'ın kuramı söylem sınırları dışında kalmaktadır. Çünkü Baudrillard'ın kuramında gerçeklik ilkesi üzerine kurulmamış olan kendiliğinden oluşan simülasyonlar anlamsızdır.

Örneğin bir Karşıyaka Spor Kulübü (KSK)'nin Baudrillard'ın kuramına göre Batılı bir yapıda, Batı uygarlığını oluşmasında tarihsel katkısı olmuş olan bir toplumda, çıkması mümkün değildir. Çünkü kurama göre, bir ortaya çıkışın öncesinde bu ortaya çıkışı ürün olarak verebilecek gerçeklik ilkesi, yani modernite ile kavramlaştırılmış bir yapı üzerinden bir simülasyonun oluşması gerekmektedir.

Bakın Attila İlhan bir yazısında “kaf, sin, kaf”ın, yani KSK'nin toplumun kendi kültürel gerçeği içinde ortaya çıkışını ve çıkış sonrasında KSK'nin kendi gerçekliği içinde “kaf, sin, kaf” duruşunu nasıl anlatıyor. KSK'nin Batılı bir gerçeklik ilkesine gerek kalmadan oluşan bir simülasyonun ürünü olduğunu yazısında nasıl vurguluyor. Şimdi Attila İlhan'ın bu muhteşem analizini hep birlikte okuyalım. (*)

*Neden `re, re, re`, Neden `ra, ra, ra`?
Niye öteki `tarafdarlar`, `Altay`lı, ya da
`Altınordu`lu oluyor da; biz, `Karşıyaka`lı
tarafdarlar, `kaf, sin, kaf`lı oluyoruz? Bunu bir*

türlü anlayamıyordum. Çocukluğumun, bulmacalarından biri: Karşıyaka` dayız (İzmir); o semtin takımı, KSK ; o yıllarda kimse `Karşıyaka` demiyor, adını anmak için; ille ``Kaf, Sin, Kaf!`` diyeceksin: âdet bu!. 30` lu yıllar. Yıldırımspor` un Asım` ılı, `Kör` Hikmet` li, `Göbek` Hidâyet` li zamanı. Bu takım, federe değil, KSK` ın genç takımı gibi, bir `mektepli` takımı; başlıca rakibi Alaybey` dir ki, o Naldöken palamut fabrikasındaki, bazı işçilerin de oynadığını sandığım, bir halk takımıydı. Duvarların tepesine çıkıp, Yıldırımspor/Alaybey maçlarını seyrettiğimiz; eski Mahfel` deki, uyduruk (toprak) sahada; `ağbiyer` den birisi, muammayı benim için, yarı yarıya çözmüştü: Kulübün adı Karşıyaka Spor Kulübü, baş harfleri KSK , eski alfabeyle okudun mu, Kaf/Sin/Kaf! İşte o kadar! Golden ya da galibiyetten sonra, taraftarların coşturucu bağıırışı da, zaten bunun üzerine kurulmamış mı? `Kaf, kaf, kaf / Sin, sin, sin / Kaf, sin, kaf, sin, kaaaf!`` O yıllarda öteki İzmir takımlarının böyle özel bir bağıırış biçimleri yoktu; ``ya, ya, ya / şa, şa, şa...`` diye bir ağıızdan bağıırıp, futbolcularını yüreklendiriyorlar; doğrusu, bizim farklı bağıırış tarzımız, hoşuma gidiyor ama; sebebini de merak etmiyor değilim: meğerse, neymiş! `Batı özentisi` olmak ya da olmamak! Bunu Galatasaray taraftarı olunca anladım. Ne yâni, `döneklik` mi yapıyoruz? Hayır, o zaman Türkiye Ligi oynanmıyor, çünkü imkânsız; ne ulaştırma var, ne ulaşım, yollar berbat, `deplasman`, akla ziyan bir iş! O yüzden büyük şehirlerin, kendi ligleri oynanıyor: İzmir, Ankara, İstanbul vs. Her şehrin çocuğu, kendi liginden bir takıma sahip çıkıyor ama; ülkeye İstanbul basını hâkim olduğundan, İstanbul Ligi` ni de izlemeye adeta mecbur; öyle ki, aramızda, İzmir` dekinden başka, bir de İstanbul takımını desteklemek âdet oluyor. Ben Galatasaray` ı seçmiştim, neden seçmiştim, bunun ayrı ve duygusal bir nedeni vardır; ama seçtiğim anda, şaşırđım; bu takım taraftarı da oyuncusunu, -aynen KSK gibi- özel bir tekerlemeyi bir ağıızdan tekrarlayarak coşturuyordu; üstelik, tuhaftı da bu tekerleme: ``Re, re, re / Ra, ra, ra / Gas`saray, Gas`saray / Cim bom bom!``. Ne yalan söylemeli, öğrendiğimde bunu, Türkçeden çok Frenkçe sanmışđım. İstanbul` da uzun bir

gençlik yaşantısı olan babama söylediğim zaman, bana hak verdi: ``- ...benzer`` dedi, ``- ...Mekteb-i Sultânî`nin takımıdır o, tedrisâtı Fransızca olan bir mektep, şehzadeler için açıldığı rivâyet edilirdi, hâlâ da memleketin en iyi mektebidir!``

Futbol tarihimizi kurcaladıkça, muammayı büsbütün çözer gibi oldum. Galatasaray, Türkiye`nin en eski futbol kulübü: `alafranga`, kendisini `Batılı` sayan bir `krema`nın takımı; esasen o tarihte futbol da, `alafranga` Komprador Kültürü`ne dahil bir spor gösterisi; dahası bu takım, `payitaht`taki `ecnebi` ve `ekalliyet` futbol takımlarına özenilerek kurulmuş; `alafrangalığını` bir şekilde göstermesi lâzım: Türkçenin fonetiğine ters bir teşçi sloganıyla bunu yaptığını sanıyor. KSK, eskilikte Galatasaray`ın İzmir`deki `muadili` (1912), işin ilginç yanı, o da İzmir`deki `ecnebi` ve `ekalliyet` (meselâ, Paniyoniyon) takımlarına özenilerek tesis edilmiş; fakat ilkinin tersine, İzmir`dekilerin `teşçi` bağırışı `alafranga` değil; onlar `alaturka`yı seçiyor; `ya, ya, ya / şa, şa, şa` demiyorlar ama, Osmanlı alfabesine dayanarak, günümüzde bile geçerli olan bağırışı buluyorlar: `Kaf, kaf, kaf / Sin, sin, sin...`

Galatasaray`ın tutumunda, bir bakıma J.M. Albertini`nin `Azgelişmişliğin Mekanizması`nda altını kalın kalın çizdiği, `seçkinci alafrangalığa` ciddi bir özentisi seziliyor; KSK`ın seçtiğindeyse, o `özentiyeye` ciddi bir `direniş`...

Attila İlhan yazısında anlattığı, KSK`lı olarak ortaya çıkışı sonrası İstanbul`da Galatasaraylı olması kendi tarihsel evrimi içinde ne kadar bir gerçek ise karmaşık futbol dünyasının simülasyonunun onu Galatasaraylı yapması o kadar da gerçek üstüdür.

Yazımızın başlarında söylemiştik; Kaos arayıcısı Attila İlhan gibi futbolun ilişkili olduğu dünyaya doğrusal bir yaklaşımla bakmaz. Gerçeği değil, gol ilkesi üzerine kurulmuş olan futbolun karmaşık dünyası simülasyonlarının ürettiği gerçek üstü ortaya çıkışlarla ilgilenir. DDİDD kuramı ile karmaşık futbol dünyasında oyundan çok oyunun ilişkili olduğu sosyal yapılardaki ve insani sistemlerdeki öngörülmeleyen değişimleri izlemekten zevk alır. Bu dinamiklerin ürünlerini keşfedebilmek onun için oyundan daha heyecan vericidir.

Örneğin bir Karşıyaka Spor Kulübü (KSK)'nin Baudrillard'ın kuramına göre Batılı bir yapıda, Batı uygarlığını oluşmasında tarihsel katkısı olmuş olan bir toplumda, çıkması mümkün değildir. Çünkü kurama göre, bir ortaya çıkışın öncesinde bu ortaya çıkışı ürün olarak verebilecek gerçeklik ilkesi, yani modernite ile kavramlaştırılmış bir yapı üzerinden bir simülasyonun oluşması gerekmektedir.

Bakın Attila İlhan bir yazısında “kaf, sin, kaf”ın, yani KSK'nin toplumun kendi kültürel gerçeği içinde ortaya çıkışını nasıl anlatıyor. KSK'nin Batılı bir gerçeklik ilkesine gerek kalmadan oluşan bir simülasyonun ürünü olduğunu yazısında nasıl vurguluyor. Şimdi Attila İlhan'ın bu muhteşem analizi hep birlikte okuyalım.

Örneğin bugün Karşıyaka'da yaşayan **Dr. Z.** adında bir koyu KSK taraftarı vardır. Ne olmuştur da **Dr. Z.** böylesine Karşıyaka Spor taraftarı, yani **Attila İlhan**'ın demesi ile bir “Kaf, Sin, Kaf” olmuştur? Ve halen bir KSK'lıdır. **Dr. Z.** bu taraftar oluşumunu **Attila İlhan** gibi kendi gerçek zamansal evrimi içinde bize anlatabilir. Bu onun kendi gerçeği olur. DDİDD kuramına göre ise bu KSK'lı olma karmaşık futbol dünyası simülasyonunun bir ürünüdür ve bunun için sonsuz sayıda kurgu yapılabilir. Ve bu simülasyonda **Dr. Z.** ile KSK arasında birbirini besleyen karmaşık bir ilişki vardır ve kurama göre bu hiper-gerçek simbiyotik ilişkinin **Dr. Z.**'nin ve KSK'nın zamansal evrimine (yaşamına) etkisi yok denemez. Karmaşık futbol dünyasının gerçeklik ilkesinde, yani topun kale çizgisini geçip Karşıyaka lehine her gol olmasında bu ilişkinin etkisi olabilir. Yani tribünde bulunan taraftar bu karmaşık ilişkide topun çizgiden geçmesini sağlayan futbolcu kadar önemlidir.

Dr. Z. ayağından geçirdiği bir ameliyat nedeniyle uzun süre gri türbinlerden uzak kalmıştı, duyduk ki ayağı iyileşmiş (geçmiş olsun) ve gri beton tribünlere geri dönmüş. Bu haber doğru ise kurama göre, KSK'nın yeşil sahalarda bu yıl geçen yıla göre daha başarılı sonuçlar alacağını söylemek durumundayız.

Evet, **Dr. Z.** gri tribünlerden “Kaf, Sin, Kaf” diye bağırmaya devam et. DDİDD kuramı ile konuşan kaos arayıcısının bu dinamiğin “alafranga özentiyeye karşı direnişe” olan katkısı hakkında söz söyleme yetkisi yok ancak, bu dinamiğin bu yıl KSK'nın bir üst kümeye çıkma şansını geçen yıla göre daha çok arttırdığını söyleyebilir.

(*) www.kskhaber.com

(+) 2006 yılında A-Futbol; Git ve Trend Ege dergilerinde yayınlanmış olan yazılardan derlenmiştir.